

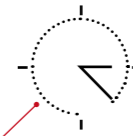
tekst & productie
Desi Ridder

✕ fotografie
Casper Rila

**‘IK KON MENSEN
VERBINDEN EN
BOEIEN MET
VERHALEN,
ANEKDOTES EN
GRAPPEN. DIE
DINGEN WERDEN
AL HEEL VROEG
IN MIJN LEVEN
GEWAARDEERD’**

*Hoe Ali Bouali de man werd die ons
allemaal bij mekaar houdt.*

stijling Clyde Semmoh visagie Tommy's Toko assistent fotografie Rudy Driessen met dank aan The Loft

Heb je het gevoel dat jij jezelf opnieuw als rapper moet bewijzen?

— 'Ja, dat is ook wel echt iets voor een rapper: jezelf bewijzen. Ik heb mezelf al bewezen, maar ik vind niets triester dan iemand die teert op wat-ie al heeft gedaan. Vandaag is vandaag, gisteren was gisteren.'

Wil je de nieuwe generatie laten zien dat jij er ook nog steeds toe doet?

— 'De scene wordt *ge-ruled* door twintigers. Prima, maar van mijn generatie is er niemand meer die vlamt. Ik wil dat de nieuwe generatie denkt: wauw, Ali heeft het gewoon weer geflikt! Er zijn twee dingen die je van de nieuwe generatie kunt krijgen. Respect voor wat je hebt gedaan, daar zit ik niet op te wachten; ik krijg juist een kick als ik respect krijg met de dingen die ik doe.'

Er zit tien jaar tussen je vorige album en het huidige. Waarom zo lang?

— 'Ik mag dan wel tien jaar geen album hebben uitgebracht, ik heb wel tien jaar lang muziek gestudeerd. In *Ali B op volle toeren* heb ik iedere rapper helemaal uitgedokterd. Ik zie hoe ze werken en haal er precies het goede uit. Daarnaast heb ik een heftige workshop gevolgd bij Pat Pattison [hoogleraar op het Berklee College of Music in Boston, VS]. Hij stond aan de basis van het succes van John Mayer. Hij leerde mij hoe je een liedje op wetenschappelijk niveau in elkaar kunt zetten. Alles wat ik van hem heb geleerd, heb ik toegepast in het liedje *Terwijl jullie nog bij me zijn*. Het is meer dan een rap. Hij zei: "Rap zoals je het zou vertellen, hoe voelt en klinkt het dan?" Dat is gelukt, ik ben echt trots op het nummer dat ik voor mijn twee zoontjes schreef [zie kader].'

TWEEËNVIJFTIG MINUTEN LATER

dan afgesproken ploft de vijfendertigjarige Ali Bouali in een stoeltje op het dak van A'DAM&Co, de club op de achttiende verdieping van de A'DAM Toren in Amsterdam-Noord, waar alleen leden toegang hebben, zo ook Ali. Hij bestelt een jasmijnthee en vertelt trots over zijn album *Een klein beetje geluk* (inmiddels goud).

Op de achtergrond verdwijnt de zon achter het Amsterdamse Centraal Station. Ali haalt een iPhone met een flinke barst in het scherm uit zijn zak en tovert een foto tevoorschijn van zijn album-cover met een klein jongetje hoog op een dak tussen de wolkenkrabbers. 'Kijk, ik voel me nog steeds dat jongetje uit Amsterdam-Oost, waar mijn droom begon. Het was niet mijn ambitie om alles te hebben wat ik nu heb, het is ontzettend mooi, maar ik was alleen maar op zoek naar een heel klein beetje geluk. Met de titel *Een klein beetje geluk* wil ik ook zeggen dat het altijd maar een klein beetje geluk mag zijn, de rest moet werkethiek zijn. Je moet keihard knokken voor wat je wilt bereiken.'

Zijn doel was een album vol met tracks die impact hebben. 'Geen album-*fillers*. Elke track die ik onlangs heb uitgebracht, heeft iets losgemaakt.' Hij doelt op zijn nummers *Terwijl jullie nog bij me zijn*, *Ik huil alleen bij jou* en *Let's Go*, die alle drie de platina status bereikten. 'De liedjes die ik maak, moeten een toegevoegde waarde hebben. Het liedje voor op de radio moet een liedje worden waar mensen niet omheen kunnen. Het liedje voor de hiphop-*scene*, waar het echt om *rap skills* gaat, moet het allerbeste liedje van het jaar zijn. Mensen moeten erover praten, anders is het zonde van mijn tijd.'

Gepraat werd er zeker, over het nummer *Dat is money*, dat Ali samen met Ronnie Flex schreef. De tekst zou antisemitisch zijn omdat Ali rapt dat hij op zijn *money* zit 'als een *jew*'. (Weerwoord Ali: 'Dat was juist een compliment, het zijn hartstikke goede zakenmensen.')

'Op een gegeven moment lag ik als een idioot op de grond te rollen, omdat ik geen uitweg meer zag'

Je rapt veel over hoe rijk je wel niet bent.

— 'Een album maak ik niet voor het geld. Vergelijken met wat ik verdien met andere dingen is een album uitbrengen niet lucratief. Maar ik ben wel rijk, kijk, niet in vergelijking met John de Mol. Geld heeft voor mij geen waarde. Ik vind dat ik te veel geld krijg voor de dingen die ik doe, vooral omdat ik er zoveel plezier uit haal. Lachend: 'De enige reden waarom ik dit nog doe, is omdat ik zie dat mensen die soms nóg minder talent hebben dan ik nóg meer geld krijgen.'

Ali Bouali (Zaanstad, 1981) verhuist op tweejarige leeftijd met het hele gezin naar Amsterdam-Oost. Al op jonge leeftijd vindt hij een tribune voor zijn grappen en grollen: een blauw bankje nabij de moskee waar neefjes en vriendjes zijn publiek vormen. Na het vmbo volgt hij de bakkersopleiding, ervan overtuigd dat hij rijk zal worden met het exporteren van Nederlandse spritsen naar Marokko, omdat de koeken daar te hard zijn. Vanaf het moment dat hij op veertienjarige leeftijd met zijn moeder naar Almere verhuist, werkt hij serieus aan een muzikale carrière. Hij doet mee met talentenjachten en wordt in december 2002 tweede bij de Grote Prijs van Nederland. Twee maanden later brengt hij zijn eerste single uit, *Waar gaat dit heen?*. Echt bekend wordt Ali als hij in 2004 samen met Marco Borsato het nummer *Wat zou je doen* maakt voor War Child.

Sinds 2008 maakt hij televisieprogramma's. In 2012 wordt hij met *Ali B op volle toeren* genomineerd voor de Gouden Televizierring. Hij wint niet, maar gaat wel naar huis met de Zilveren Televizier-ster voor beste mannelijke presentator. In 2013 wordt hij jurylid bij *The Voice of Holland* en *The Voice Kids*. Daar lijkt hij – de jury wordt tegenwoordig om hem heen gebouwd – de ideale mix gevonden te hebben van enthousiasme en authenticiteit, verpakt in een boodschap waarin zelfspot en sarcasme hand in hand gaan.

Je eerste album heette Ali B vertelt het leven van de straat. Wat voor soort jongen van de straat was jij?

— 'Ik vergelijk mezelf een beetje met Kendrick Lamar. Hij komt uit Compton en hij vertelt het verhaal van Compton, terwijl hij zelf best een rustige jongen is. Ik heb natuurlijk wel dingen op m'n kerfstok, maar dat heb ik al duizend keer verteld.'

Ali doelt hier op zijn verleden als drugsdealer en gok- en drugsverslaafde. 'Ik ben altijd voor veel mensen toegankelijk geweest; ik vond en vind het nog steeds fijn om verschillende werelden te verbinden. Ik ben nu eenmaal een gezelligheidsmens. Zo had ik tijdens mijn jeugd in Amsterdam-Oost lol met de echte draaideurcriminelen, maar ik had net zoveel lol met al die Hollandse mensen op de Dappermarkt. Ik heb me nooit laten claimen door een groep; mijn Marokkaanse vriendjes

ali b

*Er komt een tijd dat jullie niet meer
willen knuffelen met papa, niet meer willen
stoeien
op de bank wanneer jullie opgroeien
komt er een tijd waarin wij een hoop kwijt
zullen raken
want dan vinden jullie het niet meer fijn
als ik jullie kleine kusjes geef in jullie nek
een tijd waarin jullie niet meer kruipen in
mijn bed
wanneer jullie bang zijn, want dan zijn mijn
kleine mammetjes niet meer klein
niet meer in voor een verhaaltje vlak voor
het naar bed gaan
ik vraag me af: waarom moet het nou zo snel
gaan
ik lach en ik laat een traan
want op een dag laat ik jullie gaan*

Uit het nummer *Terwijl jullie nog bij me zijn*
van zijn album *Een klein beetje geluk*. Ali
schreef het nummer voor zijn twee zoontjes.
In 2004 trouwde Ali met zijn vrouw Breghe,
de moeder van de twee.

*Mensen houden van een
beetje stoute mensen, die
vinden ze grappig!*

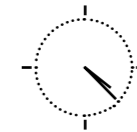
Driedelig pak van Canali € 1.860
Pochet van Canali € 120
Denim overhemd van Diesel € 129
Sokken van Falke € 14,95

‘Het was NIET MIJN AMBITIE om alles te hebben wat IK nu HEB’

Overhemd van Diesel Black Gold € 230
Kandoura van Ali zelf
Schoenen van Diesel € 245

Tot mei 2017 staat Ali B in theaters met zijn bejubelde theateervoorstelling *Je suis Ali*.

zagen hoe gemakkelijk ik me tussen die andere mensen bewoog. Ook met de samenwerkingen op dit album heb ik geprobeerd om zoveel mogelijk mensen samen te brengen die nooit samenwerken. Zelfs de mensen die mij afschuwelijk vinden, moeten nieuwsgierig zijn naar dit album.’

Je moeder zei: ‘Ali is een beetje gek.’

— Lacht: ‘Ja, en daar ben ik haar erg dankbaar voor. Ze bedoelde het namelijk op een positieve manier, daardoor heb ik ook altijd een beetje gek kunnen doen. Als kind probeer je te overleven. Het ene kind is hartstikke knap en kan daarop teren, het andere kind is heel slim en kan op school binnen de lijntjes kleuren en weer een ander is heel sterk. Nou, ik kon al die dingen niet, dus ik ontwikkelde een overlevingsmechanisme. Ik kon mensen verbinden en boeien met verhalen, anekdotes en grappen. Die dingen werden al heel vroeg in mijn leven gewaardeerd. Mijn moeder liet mij de hofnar zijn.’

Hoe uitte zich dat?

— ‘Marokkaanse bruiloften zijn soms gescheiden, de mannen feesten boven, de vrouwen beneden. Ik was dan toch dat jongetje dat stiekem naar beneden ging en alle vrouwen entertainde. Ik ben altijd ondeugend geweest. Dan maakte ik een grap tegen een oom waar iedereen bij stond en dacht: oohhhh, dit kan-ie echt niet maken! Maar in mijn geval werd het altijd wel gewaardeerd.’

En nu doe je dat bij The Voice.

— ‘Mensen houden van een beetje stoute mensen, die vinden ze grappig. Mijn oom wachtte tot ik nog een stapje verder zou gaan zodat hij mij een klap kon geven, maar ik weet altijd precies hoever ik kan gaan. Ik voel heel goed aan als ik geen centimeter verder kan gaan, en dat is een spannende grens, daar geniet ik van, ook op televisie. Als ik hoor dat Guus net is gescheiden...’ Hij gaat erbij zitten als een leeuw die op z’n prooi zit te wachten. ‘Dan wacht ik en wacht ik, tot ik aanvoel dat het het juiste moment is om toe te slaan. Net als bij Waylon, er zit spanning bij de onderwerpen Ilse en zijn drugsverleden.’ Lacht ondeugend: ‘Als een boefje zit ik in die rode stoel te wachten tot ik daar een grap over kan maken. Bij *The Voice* heeft John de Mol mij de verantwoordelijkheid gegeven om die ondeugende Ali te zijn. Die belofte wil ik waarmaken. *The Voice* is mijn thuisbasis; bij *DWDD* blijft ik altijd te gast. Daar ben ik Robin die Batman aanvult.’

In oktober 2015 maakte Ali een doorstart met zijn theatershow *Je suis Ali*, waarmee hij tot april vorig jaar door het land toerde. ‘780 mensen die twintig euro betalen en hun hele avond opofferen voor mij.

Nou, ik vind dat nogal wat, ik zal daar nooit aan wennen. Ik wil die mensen altijd meer teruggeven dan ze hadden verwacht.’ Maar een beetje veel is het allemaal wel. Na zijn laatste voorstelling in april, volgden de opnames voor *The Voice Kids* en *The Voice* (‘wat superveel concentratie vereist’), hij nam een nieuw album op (‘vol met liedjes die mensen moeten raken’), hij draaide een heel seizoen van *Ali B op volle toeren* (‘soms wel vier draaidagen per aflevering’) en hij heeft ook nog een artiestenbedrijf te runnen (‘waar veel druk op ligt’). Dus gebeurde er

‘Ik was alleen maar op zoek naar een heel klein beetje geluk’

dit: ‘De dag voordat mijn theatershow weer zou beginnen, was ik alles kwijt, alle tekst vergeten. Paniek! Ik bekeek oude opnames van die show, maar ik herkende mezelf niet. Ik zag een persoon allemaal dingen doen die ik helemaal niet kan. Op een gegeven moment lag ik als een idioot op de grond te rollen, omdat ik gewoonweg geen uitweg meer zag. Machteloos zat ik in mijn auto.’ Hier verschijnt een glimlach op zijn gezicht: ‘Onderweg kreeg ik opeens – pling! – een idee: Toomler, de Comedy Club. Het was woensdagavond, en woensdagavond is open mic. Ik keek hoe laat het was en bedacht dat ik net voor sluitings-tijd in Toomler kon zijn als ik er meteen naartoe zou rijden. Ik belde Eric van Sauers – hij heeft daar een belangrijke rol – en zei: ‘Eric, luister, ik huur het barpersoneel af, ga meteen na de laatste comedian het podium op,

vertel ze dat ik in paniek ben omdat ik morgen een show heb en dat ik – fucking kut – alles kwijt ben en ik publiek nodig heb voor mijn try-out. Iedereen die blijft zitten, mag de hele avond gratis drinken.’ Van de 180 mensen bleven er 160 zitten, die hadden dus al twee uur comedy gehad en bleven allemaal nog een uur en vijftwintig minuten naar mijn try-out kijken. Ze voelden mijn paniek, ook al moesten ze de volgende dag allemaal werken; ze bleven zitten om mij te helpen en dat is fantastisch. Ik had drie of vier blackouts, maar zo wist ik de dag erna bij welke stukken ik extra alert moest zijn.’ Trots: ‘Die dag erna speelde ik een fe-no-mena-le voorstelling.’

Vind je het lastig om altijd positief te blijven?

— ‘Nee, mijn belangrijkste talenten zijn mijn creativiteit en mijn durf om hulp te vragen. Ik ben resultaatgericht. Als ik zie wat voor resultaten je behaalt met positiviteit en wat voor resultaten je behaalt met negativiteit, is de keuze snel gemaakt. Ik heb veel boeken gelezen die over positiviteit gaan, ik probeer het nu zo realistisch mogelijk te brengen, maar negativiteit is een ziekte. Mensen die negatief zijn, hebben geen mooi perspectief om naartoe te werken. Toen ik veertien jaar geleden veel negatieve gedachten had, durfde ik, dankzij die hofnar in mij, aan mensen om mij heen te vragen of het normaal was. Ik zocht op internet en in de bibliotheek naar antwoorden en vond daar veel spirituele boeken, maar ook Dick Swaab-achtige boeken. Ik herkende een patroon van hoe mijn eigen gedachten werkten. Met mijn vrienden kon ik hier niet over praten, die wilden gewoon voetballen en kaarten. Omdat ik eenzaam was, legde ik die boeken op de passagiersstoel van mijn auto. Dit klinkt nu echt heel triest, maar dan praatte ik tegen die boeken en vertelde ik waar ik mee zat. En omdat ik wist hoe die schrijver dacht, hoorde ik hem tegen mij praten. Ja, ook ik had *imaginary friends...*’ Korte stilte. ‘Nu zit het in mijn systeem. Heb ik een kutgevoel? Kutgedachten? Stop, ik blijf er niet in, maar denk meteen: wat nu? Positiviteit is negativiteit accepteren en daar het beste van maken, dat is een heel mooie mindset.’

Nooit eens een off-day?

— ‘Natuurlijk wel. Dan kom ik op kantoor met een lang gezicht en zeg ik: ‘Jongens, ik ben fucking negatief en ik ga er niks aan veranderen vandaag.’ Zo voelt niemand zich persoonlijk aangevallen en weet iedereen dat ik het probleem bij mijzelf neerleg. Ik ben zo succesvol omdat ik altijd zo positief ben. Als je positief bent, heb je ook positieve verwachtingen. Buiten je bewustzijn om gaan je hersenen voor jou werken – een self-fulfilling prophecy, zo simpel is het.’